

Мирослав Ђуровић

МАРИНА ЦВЕТАЈЕВА

Међу два удаљена зелена ока
могла је да стане само силуета Блока

Од брзих љета у Таруси
било је љепше свој Русији

То је знала и Лозана
да ће останут грка и сама

љубоморан што је Бонапарта
сва дјевојачка био њена патња

Ђерка и муж и витки син
звече ко ледна ријеч Сибир

као азгини млади коњи
галопирају степом њени стихови

Још само знаде Јелабуга
што значи кад боли ничија туга

И тајну чува ријека Кама
о самовјешању без опроштаја.

НОКТУРНО

Ја нећу младоват на Јалти
гдје лавови спију као Черчил
хоће ли моћи груди твоје
да замијене мамни Крим

Ја нећу сјећи Црно море
неће ме имати Сухуми ни Сочи
хоћу ли моћи за све што уједно
да утонем у твоје очи
И никад стићи у Одесу
ни с морнарима тугу пити
могу ли мени у ноћ несвјесну
бедра твоја лука бити

БЛЕКСТВО У НИГДИНУ

Бјежимо ноћас из овога града
у витконога брежђа
из овог тужног саркофага
гђе љубав липсава и вријеђа

Бјежимо на снијежне висове
гђе још само трају младе звијери
да тишине капљу сове
и љубав се још ничим не мјери

Бјежимо хитно у забораве
на леднике и сјевере
да нас дивље лају
родне крстаче у завичају

Бјежимо у воде што ће без нас тећи
хоће ли шаптати и наше сање
хоће ли икад иком рећи
нас прошле као предсказање.

С А М О Ћ А

Очи јој од урока зелене
скамени што погледа
уста велика и у њих стане
телефон којим ме нико не тражи

Сто за којим нико не сједи
и кревет у којем не чека нико
фотеља у којој тишина снатри
и ја којег ћеш да заборавиш

Остаје град на међи свијета
и твоје јесење очи горе на брду
и коса твоја на планулој брезе
и ријечи твоје заоловљене у води

Губиш се у кољену двије улице
још мало и ноћ те брише
са мојим сиједим снима
удише ме простор зарђао од киша.